

El Júpiter: dades per una història

Portada del butlletí número 3, amb el porter Josep Bachs, un dels millors jugadors dels inicis

Poblenou, primera dècada de segle. En la industriosa barriada existien molts terrenys sense edificar. Eren, per entendre'ns, terrenys de ningú, al costat de mar, quelcom més relacionat amb la natura que amb la mateixa ciutat. Als obrers els agradava d'anar a menjar-hi l'entrepà o a relaxar-se. Després d'haver estat amb una màquina durant hores, només desitjaven noves sensacions, no regides només pel sistemàtic. Volien jugar a l'emoció i a la incertesa, volien accions imprevisibles i màgiques.

Als Mauchan els deuria semblar fantàstic les extenses superfícies planes de Poblenou. En Jean Mauchan i germans eren fills d'un industrial anglès. Sabien el que els homes volien, i ho tenien. Tenien una esferi-

ca de cuir cosit, que botava bé, que lliscava ràpida per terra, i treia pols del sòl; s'aixecava, girava sobre ella mateixa i se sostenia a l'aire, com un planeta. Els Mauchan tenien una pilota.

Per allà corrien també Josep Bachs, Jacint Sala, Estapé, els de Can Furró i altres nois atrets per aquell nou esport. Coneixien els Mauchan i aquests els seduïen amb coneixements del joc de la pilota. Els explicaven que a Anglaterra es feia molt bé, i el futbol començava a convertir-se en un fenomen social al nord. Els catalans varen veure que l'orgull i l'enveja també eren admiració, i que aquells anglesos els donaven caràcter. Varen unir-se i fundaren el que es coneixia com Club Anglo Espanyol de Football, el que es podria considerar, «el primer Júpiter». Tot sovint, al camp de la Bota s'hi feien partidets amistosos, evidentment, sense taquilla. Cadascú col·laborava amb el que podia. Un noi que es deia Riera, per exemple, prenia guix de cal Cal-sinaire per a dibuixar el camp. Els primers curiosos s'acostaven a veure aquells estranys atletes que corrien darrere d'una pilota. Alguns d'ells, interessats, preguntaven per les normes, i es quedaven a mirar embadalits una estona. Un altre dia tornaven amb companys, incrèduls. Alguns reien, i altres seguien les jugades amb crits.

Els primers clubs que paral·lelament sorgien arreu estaven destinats a competir. El team poblenoví era ple d'il·lusió i confiança en ell mateix, volia batre's amb altres equips. Havia decidit fer-ho bé. Constituir-se, enviar cartes a qui calgués, entrar en el circuit. Buscar uns colors, un president, federar-se. S'ha de entendre que evidentment no existia el campionat nacional de

lliga perquè, de fet, no hi havia ni competicions. Per a mesurar les seves forces, els clubs organitzaven de bona fe una sèrie de partits al seu camp en què hi convidaven altres equips. Es tractava de determinar qui era el millor del moment. D'això sempre se n'ha dit un concurs, i cada club tenia el propi. Els equips s'aparellaven successivament, i el que perdia quedava eliminat. Aquesta forma de competir, tan radical, permetia que poguessin jugar molts equips, i feia que la victòria fos accessible a molts.

Fundació a la primavera

El 12 de maig de 1909 fou un dia històric. Se celebrava el que es recorda com la primera junta del club. Fou a la cerveseria Cebrià, situada al local que ara ocupa el popular Tío Che. S'havia fet una bona convocatòria i hi havia Bonaventura Estapé, Jaume Riera, Josep Maria Esteve, Jean i Guillem Mauchan, Ramon Casellas i, evidentment, els components de la que fou la primera junta: Josep Buch (president), Josep Casellas i Manuel Vilaseca (vicepresidents), Marià Teyá (secretari), David Mauchan (tresorer), Jaume (comptador), Jacint Sala, Serafín Espinosa i Francesc Bundó (vocals).

A més de repartir tasques es varen tractar temes importants, com el d'un futur camp o el dels colors que es vestirien. Es va decidir jugar amb els colors blanc i blau. Potser en el moment més distès de la reunió es va procedir a batejar al club amb un nom escaient. Buscar noms és divertit de fer amb amics entre unes cerveses, però és molt difícil triar. Aleshores, tots els diumenges tenien lloc al gasòmetre uns concursos de

Jugadors del Júpiter l'any 1913. Al fons, la torre de les Aigües

BUTLLETÍ DEL CLUB

globus lliures amb força èxit. Se'n preveia un, en el qual participaven molts globus, de diferents dimensions i colors. Es va acordar que el club s'anomenaria com el globus guanyador. El globus guanyador, coses del destí, es deia Júpiter, un nom interessant, barreja de màgia i natura, mitològic i poètic. Un nom excel·lent. Tinc dubtes que s'hagués mantingut la juguesca si hagués guanyat algun altre globus.

Tres anys després, el 1912, es van federar. L'home que més sap sobre el Júpiter, Joaquim Culla, va recuperar les paraules del directiu Jacint Sala a l'arxiu del Govern Civil l'any 1912:

«El que suscribe, Jacint Sala, vecino de esa capital, habitante de la calle Taulat, con el mayor respeto expone que se ha acordado entre unos amigos cuya representación ostenta constituir una sociedad deportiva ti-

tulada Club Deportivo Júpiter de Pueblo Nuevo, apartada completamente de todo partido político y, deseando sean aprobados los estatutos por los que se ha de regir la sociedad, se duplican y envían deseando que sean aprobados por su recta autoridad.»

Primera vegada a la premsa

L'any 1911 El Mundo Deportivo, aleshores setmanari, és el primer a fer menció del club poblenoví: «En esta barriada se ha constituido una sociedad deportiva bajo el título Club Deportivo Júpiter que se dedicará al fomento del football, a cuyo efecto va a adquirir un campo en la calle Taulat.» En aquest camp, situat davant la fàbrica del gas, juga un dia de 1912 el seu primer partit oficial, amb l'alineació següent: Bachs —mític porter—, Esteve, Igle-

sias, Mauchan, Escolà, Estapé, Casasayas, Riera, Martiraan, Sala i David. Hi havia una sèrie de poblenovins adinerats, empresaris, industrials o comercials. Els costava allunyar-se de les fàbriques i els negocis, i és per això que es quedaven a viure a Poblenou. Els joves potser més esnobs començaven a mitificar els jupiteristes; els deuriem veure molt moderns i innovadors. A la sobretaula d'alguna d'aquelles famílies deuria sortir el tema dels esportistes en calçotets, després potser en parlaven al bar Siscu, que ja existia, amb altres que se sentien atrets pel nou esport. Ben segur que coneixien o havien sentit parlar del Club de Futbol Barcelona, i potser algun industrial anglès els havia parlat del fenomen que representava al seu país el futbol. La qüestió és que van agafar força respecte cap als futbolistes poblenovins, i anaven al camp a veure'ls.

Dossier. El Júpiter fa 90 anys

Equip que va jugar el 10 de setembre de 1917 contra l'Internacional, i va guanyar per 3 a 2. Estava format per Benavente, Colet, Vidal, Estrada, Costa Vergés, Samsó, Alcañiz, Mitjavila, Blanchart i Gil (aquests darrers són els tres asseguts a terra de més a la dreta)

Anunci de 1918, que explicava els preus de la vestimenta esportiva
RUTILETI DEL CLUB

L'any 1913 es constitueix la primera junta «seriosa». La conformaven homes grans, amb experiència i facilitat per a organitzar i administrar; no feia falta que també juguessin. Eren Bonaventura Guixer, dels licors; Robert; Montpeó, de les bicicletes; Valls, Campanyà, Coral... Aquests homes, liderats pel doctor Torelló, el nou president, varen impulsar econòmicament el club i, és clar, algun hi va fer jugar als fills. El primer any ja varen organitzar una copa pròpia, el Concurso Copa Júpiter, al qual vingueren convidats equips d'arreu: el Net Catalònia; el Barcelona, el Pompeia, el Barcino, el Martinenc, el Terrassa, l'Espanya, l'Internacional, el Mercantil, l'Espanya-nyol, el Badalona, l'Europa...

El guanyador fou el Terrassa. El «team de Pueblo Nuevo» comença a guanyar partits i a ser reconegut als camps catalans, coincidint amb els primers campionats de clubs en l'àmbit de ciutats i províncies. La premsa esportiva començava a considerar el club poblenoví, i a dedicar-n'hi ressenyes. Com a anècdota, l'any 1914, la premsa informa que un dels Mauchan marxa a la guerra europea: «El conocido *equipier* del Júpiter David Mauchan, que durante años defendió los colores de su club, ahora está de vuelta a su patria, la Gran Bretaña, como voluntario en las tropas inglesas.» Retornà posteriorment. El 8 de febrer de 1916 va ser també un dia històric per al club poblenoví.

La tribuna de fusta donava personalitat al camp de Lope de Vega

Partit que es jugava el 1919, al camp de Can Saladrigas

FOTO ALMALAT

ví. Va aconseguir la copa del Centre d'Esports de Sants, jugant contra el Mallorca. Aquest primer trofeu, de plata, amb un peu de fusta, es conserva encara a la seu, «una mena de *florero*», diu simpàticament Culla. Els poblenovins deuriem experimentar una alegria relativa. Tan sols era el primer títol del club. Només va haver de passar un any perquè el Júpiter quedés campió de Barcelona en categoria segona. S'acostaven grans temps per al club poblenoví. La plantilla, eufòrica, posava per a les fotografies.

El club Júpiter prenia cada cop més reconeixement, s'obrien noves seccions com atletisme, hoquei o balon-pala. La més important, però, fou la d'excursionisme, amb una gran activitat. La junta editava un butlletí on cada mes s'explicaven els partits jugats i les sortides dels excursionistes, així com altres notícies del club, i del futbol català en general. En el número d'abril de 1918, el butlletí homenatjava Josep Bachs, soci fundador i primer porter, que aleshores es retirava del futbol.

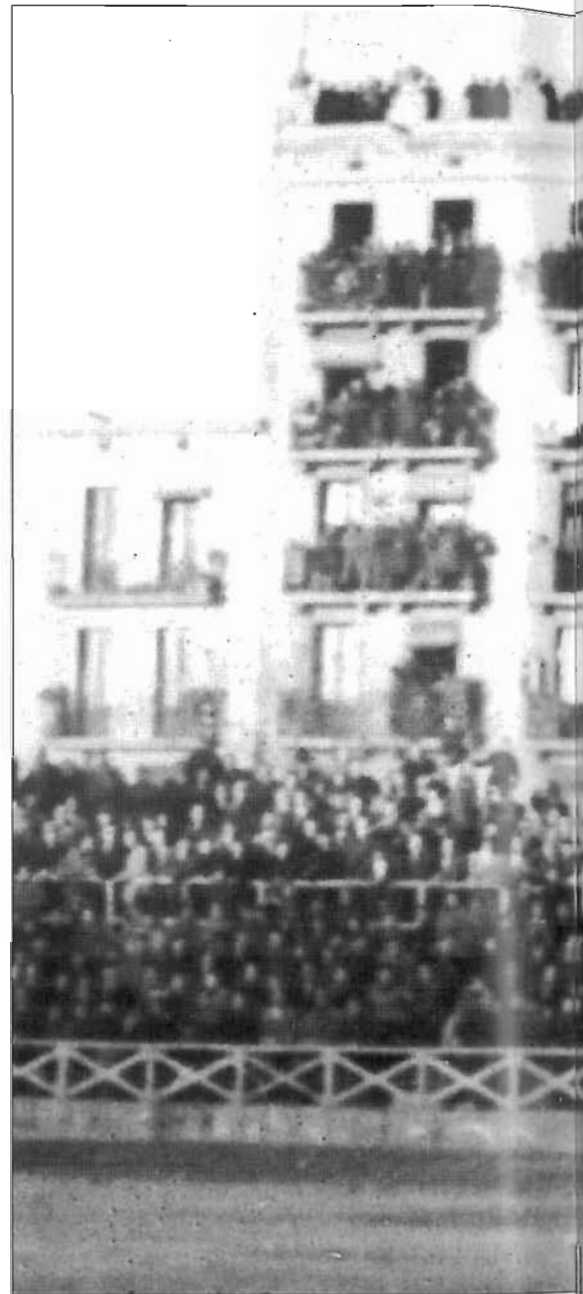
També s'homenatjava aquell any en Josep Xalmet, tresorer del club. A Xalmet, propietari d'un taller metal·lúrgic, se li va agrair molt el disseny i la donació d'una bonica i artística copa que fou disputada en un torneig. A les planes del butlletí s'obrien debats sobre quina hauria d'ésser la manera de tractar el futbol, debats avui inexistents, i es creava la figura del jugador ideal exaltant l'esperit esportiu, de cos i ment. Al mateix temps es presentaven nous equips de futbol o penyes que jugaven al camp del Júpiter, com ara el Gurugú, nascuts a l'ombra del ja famós club.

El camp de Lope de Vega

L'any 1921 es va adquirir el camp del futur carrer de Lope de Vega, potser el més bonic que va tenir el club, i sens dubte la imatge de la nostàlgia per al jupiterisme. La tribuna, preciosa, era de fusta. Allí, el club català visqué els millors anys. L'afluència de públic era aleshores magnífica, i són molts els poblenovins que recorden haver-hi anat, de petits, entre centenars d'homes amb barret. Els homes assistien amb els fills, i a la mitja part se servien llonguets oberts amb sardines en escabetx.

Sens dubte, la plana més gloriosa de la història del Club Esportiu Júpiter fou escrita la temporada 1924-1925. El club del Poblenou, en partit jugat al camp de Mestalla davant l'Athlético de Gijón, es va proclamar campió d'Espanya en segona categoria. L'equip jupiterenc estava format per Ibars, Orti, Martín, Palanca, Callicó, Montoliu, Gil, Ventura, Viñas, Santamaría i Gimeno.

Varen tornar acompanyats del Club de Futbol Barcelona, que precisament venia de guanyar en primera classificació a Sevilla. La rebuda d'ambdós clubs amb les copes espanyoles fou apoteòsica, i s'aplegaren fins a 100.000 aficionats per a rebre els jugadors al baixador del passeig de Gràcia. Per a celebrar-ho, s'organitzà un partit amistós, Júpiter-Barcelona, al camp de les Corts. S'aprofità l'acte per a homenatjar també l'Orfeó Català, i l'esquadra musical d'un vaixell anglès fou convidada a tocar. Va interpretar l'himne anglès entre ovacions, però quan després tocaren l'himne espanyol es van sentir xiulets. Tot plegat va ser considerat com una festa de catala-

nisme per les autoritats de la dictadura de Primo de Rivera, que van clausurar el camp del Barça durant un any. També el fundador del Barça, Joan Gamper, va abandonar Barcelona un temps. Aquest va ser el fet que va començar a definir el re-fons del barcelonisme, però això és una altra història. Començava aquí un període on el Club Esportiu Júpiter, més respectat que mai, s'acostumà als primers llocs. Una junta esportivament ambiciosa va començar a encadenar títols. Passava, però, com ara: venia un club més ric i s'enduïa jugadors, però el Júpiter tenia planter per a refer els equips que

Velasco, el porter del Barça, en una bona intervenció davant els davanters del Júpiter

Jugadors del Júpiter. Anys 1920

FESTA MAJOR DE 1920

Programa de Festes de nostre Club

DIA 12

A LES 9

CURSES A PEU

100 m. (velocitat) per a professionals, en nostre camp.

100 m. (velocitat) per a neòfits, en nostre camp d'esports.

5000 metres (ressistència) per a professionals

5000 metres (ressistència) per a neòfits

Recorregut: Dugues voltes al circuit Marian Aguiló, Taulat, Catalunya, Pere IV i Marian Aguiló. Sortida i arribada en l'encreuament de Marian Aguiló i Llull.

DETALLS SECCIÓ CORRESPONENT

A LES 11

PARTIT DE FUTBOL

C. S. SABADELL-JÚPITER

SEGONS EQUIPS

A LES 4'30

PARTIT DE FUTBOL

EUROPA-JÚPITER

PRIMERS EQUIPS

COPA CHOR JÚPITER

calguessin. Molts joves del barri volien jugar en el Júpiter.

No va ser un de sol l'atac que va partir el Júpiter per part de les autoritats de la Dictadura. L'escut, que incloïa un estel solitari, va ser acusat de separatista i, per tant, prohibit. No el recuperaren fins a la proclamació de la República, sis anys després. En una gran fotografia, es veu Josep Obiols, capità de l'equip, que fa lliurament d'una insígnia d'or, amb una reproducció de l'escut recuperat a l'aleshores president Francesc Macià. Posteriorment, però, després de la Guerra Civil, el Júpiter tornà a perdre el seu escut.

L'himne de les nocés d'or

L'any 1948, el club va perdre el seu camp, ara plaça de Lope de Vega, i va marxar a la Verneda, aleshores un conjunt de descampats i masies, on encara és avui, juntament amb una piscina. El club passava hores baixes perquè havia baixat de Tercera

El Júpiter participava a la Festa Major del barri.

Divisió a Regional. Un Júpiter molt pressionat recuperava una mica d'il·lusió en arribar, el 1959, les seves noces d'or. Era una primera ocasió per a revisar la seva història, sense haver de fixar-se en el present. Joan Santiago Espert va escriure un himne per a l'ocasió:

«Amb l'orgull del valor que representa, al servei del bon futbol sempre es mou, i per tots el terrenys on es presenta, és un club que enalteix Poblenou.»

Al cap de poc temps, les il·lusions de les noces d'or s'havien esvanit. Ricard Pére-Piqué, que va ser president anys després, ho recordava així: «A mitjan 1962, el nostre club anava molt malament, perdíem la Tercera Divisió, el president havia desaparegut i es devien bastants diners, alguns d'una manera estranya. Tot plegat, un desastre. Jo vaig assistir per primera vegada a una assemblea, convocada a l'Ateneu Colón, on el president de la gestora que s'havia format al club em va comu-

nicar que havien pensat en mi com a nou president del club.» Tres anys després, el Júpiter tornava a Tercera Divisió. Va ser, però, per poc temps. El Júpiter ha anat passant els anys en les categories regionals. Ha sabut continuar i ha esperonat també un altre esport des del 1968, la natació, tal com als seus començaments va fer amb l'excursionisme. El 1990 va tornar a recuperar l'escut original i va editar un opuscle amb les opinions de diferents presidents i un bell dibuix de Ramon Calsina, pintor i un dels primers socis que va tenir l'entitat, juntament amb el periodista Salvador Roca i Roca, al qual es va dedicar fa poc una placa a la Rambla.

El futbol de primers de segle queda lluny. Ara hi ha diferències infranquejables entre equips i categories. Evidentment, també s'ha treballat aquests darrers anys, però ara és ben bé una altra cosa. I, tanmateix, l'equip ha arribat a complir els seus primers 90 anys d'edat.

El Júpiter i el Barcelona es van enfrontar la temporada 1943-44. Dempeus: Seguer, Roura, Rosalén, Albareda, Sierra, Diego, Vendrell, Soto, Betancourt, Campmany, Solans i París. A la gatzoneta, Sospedra, Ricart, Fernández, Galvany, Asensi, Martín II, González, Muxart, Castro y Velasco

F. Diego fa el xut d'honor en l'homenatge que li van fer el 3 de setembre de 1945 al camp de Llull-Lope de Vega.

Colors, identitat, escuts

Els colors del club han seguit un procés de canvi, ha canviat amb les èpoques com el color de la fruita. La samarreta va néixer gris-i-grana, però altres grans moments es van viure amb altres colors. Quan el Júpiter s'enfrontava al Barça es veia obligat a canviar de colors per similitud amb els blaugrana. Un altre dia, el Júpiter s'enfrontà al Betis, i va haver gent del Poblenou que es va enamorar del verd-i-blanc del conjunt sevillà. El Júpiter va vestir samarretes d'aquests colors durant un temps.

El que més va patir fou l'escut del club. Coneixent el caràcter del barri, no és rar que la primera dictadura fes associacions paranoiques i no permetés que l'escut del club que el representava fos un estel de cinc puntes sobre quatre barres.

A l'abril de 1924, el jutge instructor

Cristóbal Fernández va denunciar l'escut al governador civil de la província «por una clara disimulació de la bandera separatista catalana». El govern va prohibir-lo i va haver d'adoptar una aparença triangular amb una corona de la ciutat comtal en lloc de la seva forma rodona original, guarnida amb l'estel sospitós. Es va aconseguir recuperar l'escut la temporada 1931-1932, proclamada ja la República i, el 25 de setembre de 1931, el president de la Generalitat, Francesc Macià, en assistir al partit Júpiter-Palafrugell, en rebé una reproducció.

Amb la segona dictadura, és clar, vingueren atacs més forts. S'acusava el Júpiter d'enviar diners al Socors Roig, un organisme prorepublicà, durant la Guerra Civil. Se'ls va voler convertir en filial de l'Espanyol, sota el nom d'un altre déu, Hèrcules, per a fer-los perdre la seva identitat.

El traspàs dels jugadors Gràcia i Martín al Barça un any més tard, el 1940, deuria guanyar respecte per al club i el va salvar d'aquella situació. Es va poder recuperar el nom però no l'escut, que va tornar a estar prohibit. Posteriorment, el Júpiter recuperà el gris-grana, i no va ser fins al cap de mig segle que es recuperà definitivament l'escut.

La recuperació de l'escut la va fer un Júpiter ja madur, el de 1990, amb molta història. Va ser motiu de festivitat per al club que va organitzar un partit, un sopar i una solemne desfilada.

«Afición al balón redondo»

Joaquim Culla és fill de Poblenou, nascut l'any 1912. Va viure gran part de la seva vida davant l'antiga cooperativa l'Artesana. Ara viu a la Verneda, amb la seva dona, prop de l'actual camp del Júpiter, el club dels

Simpatitzants i socis al carrer de Pere IV, anant amb la nova bandera del club per a la seva benedicció. Eren els temps de les noces d'or, el 1959

seus amors. Ha dedicat bona part de la seva vida a recollir documents, fotos i retalls de premsa sobre el Júpiter, del qual és la història vivent. També en va ser president als anys seixanta.

Potser a l'Artesana, un Joaquim Culla infant havia vist com en Sala, en Bachs i els Mauchan prenien refrescs. Aquells eren els homes que, posteriorment, va veure en una petita fotografia de 1909 emmarcada a la seu del club. Culla preguntava sovint els progressos del Júpiter a un amic de treball, que formava part de la junta. L'amic va proposar a Culla de formar-ne part i, aquest, interessat, també va haver de convèncer el seu pare. En Culla tenia aleshores 22 anys i una vida molt més centrada, menys dispersa que la d'un jove d'avui, potser amb menys distraccions. Culla va arribar a una junta d'homes grans que el tractaven amb paternalisme, amb Pere Tornés de

president. Ell va ser anomenat comptador, feia els números i guardava els rebuts. Es trobà una mena de llegenda d'un globus i d'una reunió a una cerveseria; també es trobà amb un seguiment dels resultats en diferents períodes, escrits per algun jupiterista de bona fe, però no hi havia hagut la continuïtat que calia a aquesta tasca, i que va voler assumir Culla. Aquella dedicació durà fins al 1973 i durant aquest període tan llarg va ser dos cops president, del 1959 al 1961, i del 1967 al 1971. Abans va ocupar gairebé tots els càrrecs de la junta, i tingué vuit presidents més. Culla fou comptador, vocal federatiu amb els presidents Mitjavila i Agustí Borràs durant la guerra, i més tard vicepresident.

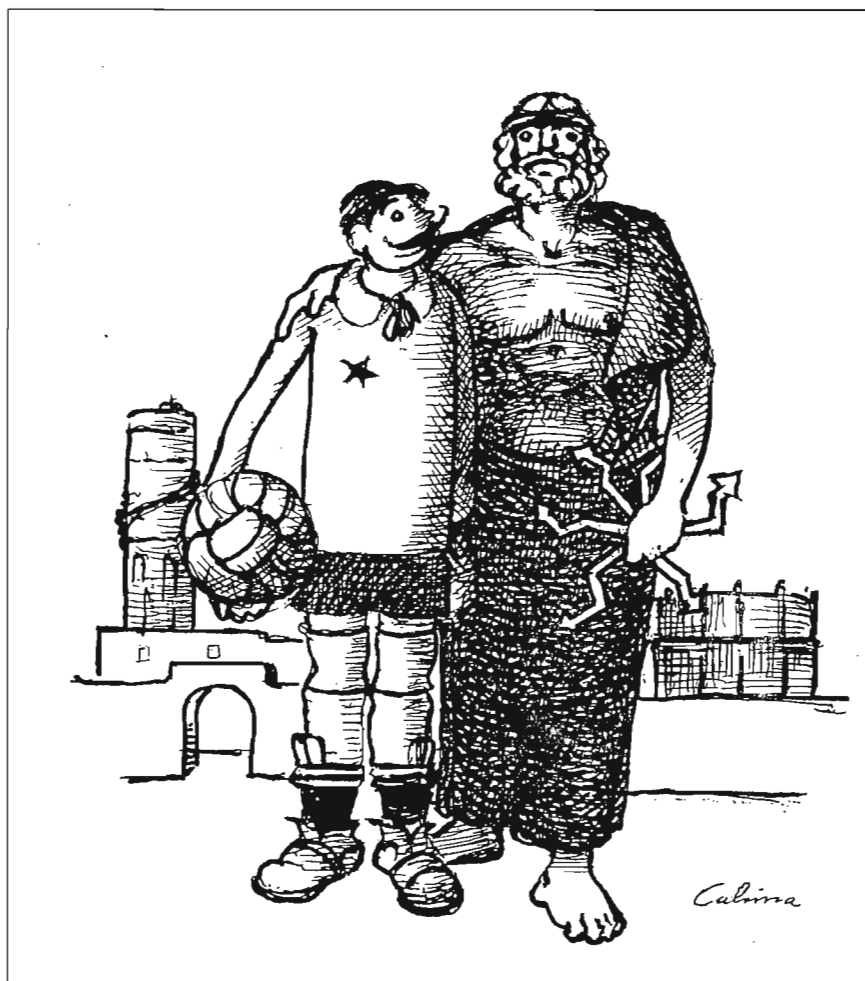
Culla es guanyava les garrofes a la Hispano Olivetti. Amb la jubilació anticipada als voltants de l'any 1970 es trobà en una situació especial, en

què hagué de reflexionar i plantejar-se el seu nou temps lliure. Aquí hi entrava, una vegada més, el Júpiter. No volia agafar massa protagonisme en la junta, era reticent a abocar-se més en el club, no volia fer-hi arrels. Havia decidit deixar la junta, i això li va costar molt. Home metòdic i de costums, estava acostumat a assistir diàriament a l'Ateneu Colón, seu aleshores de la junta, però ja no trobava convenient continuar fent-ho. La seva decisió demanava radicalitat i va decidir treure'n els dos peus. Com allunyant-se d'una relació addictiva, abandonà la junta i estigué molts anys sense anar-hi.

Abandonà la junta, però no el jupiterisme. Abans de jubilar-se ja havia decidit dedicar-se a pouar en la història del club. Fou el seu fill, l'historiador Joan B. Culla, qui l'animà a buscar, descobrir i recollir informació relacionada amb el Júpiter, referències que ajudessin a

Joaquim Culla, president del Júpiter en dues ocasions

El pintor Ramon Calsina va ser soci des del primer moment. Amb motiu de les noces d'or, el 1959, va dibuixar aquest motiu jupiterenc.

conèixer la seva història, o corroborassin a verificar les poques coses que se'n sabien.

Va constatar que als voltants de 1909 s'hi celebraven prop del gasòmetre del carrer del Taulat concursos de globus, i que era cert que un guanyador es deia Júpiter. Va haver de demanar un permís especial al regidor de Poblenou per a poder accedir a l'hemeroteca i buscar entre la premsa esportiva de l'època. Va fullejar els diaris i va constatar que era poc el seguiment que s'havia fet de l'equip poblenoví, sobretot els primers anys. Eren altres temps i la premsa de l'esport era més passiva que ara. Havien de ser seguidors de bona fe els que escrivissin per als diaris, a través de gasetilles, notícies

o cròniques esquifides. El concepte de futbol que va practicar la gent dels primers temps del club era modest i humil, cosa inseparable de l'autèntic esperit esportiu. Dins i fora del terreny de joc, hi havia valors que prevalien per sobre del triomf. No és un tòpic. No era normal buscar a tot preu la superioritat sobre el contrari, es veia més lògic buscar equilibri entre diferents equips del campionat.

Els jugadors tenien un altre caràcter professional, no tenien gaire dubtes sobre el seu futur, i no es feien polítiques de fitxatges tan agressives com avui. Era impensable canviar jugadors durant la temporada, i molt menys per les quantitats de diners d'ara. En Culla en sap

molt, d'això. Ell fou un gran home de futbol. Ell mateix havia fitxat algun jugador del Barcelona en una sola tarda, com qui va a comprar patates; n'hi havia prou amb parlar amb les persones adequades i amb el mateix jugador.

«L'altre dia, al camp del Júpiter, vaig veure un gol que si el fa un jugador d'elit encara se'n parlaria», comenta Joaquim Culla. És probable. Els bons jugadors fan bons gols, però seria ingenu pensar que són els únics. Un bon gol depèn de moltes coses. Sorgeix de tant en tant, en qualsevol camp, a les botes de qualsevol jugador, i potser aquest també se'n sorprèn. Aleshores deu pensar: «Llàstima que no hi hagi càmeres de televisió!»

L'Arenas i el Júpter davant el monument a Pichichi, la temporada 1946-47

Joaquim Culla no és la història del Júpter, però la té

Culla va atrapar la història del Júpter, i ara només es tracta de seguir-la. N'hi ha prou a apuntar diumenge les dades del partit. Ho ha fet durant anys, amb constància, ordre i polidesa. Home de números, li agrada de fer un seguiment dels partits, els gols i els punts disputats. És una feina no fàcil, potser destinada a les computadores, però les computadores tan sols intenten imitar homes com en Joaquim Culla. Als arxius hi ha referències de totes les competicions disputades, traspassos de jugadors, partits jugats, camp a camp, i també les alineacions, jugador per jugador i, per

descomptat, els resultats, gol a gol. A part de l'estricta recull de dades, Culla conserva també la història sentimental del Júpter en forma d'articles de premsa, textos, programes d'actes i boniques fotografies. Amb un gran esforç de síntesi i una màquina d'escriure, ha resumit tota aquesta informació per a fer-la una mica més amena.

Els arxius de Culla són l'autèntic tresor del jupiterisme. Parlar amb ell és un pou d'anècdotes de partits i desplaçaments, com un a Bilbao on va conèixer la seva dona, altres més tristos per al jupiterisme, com la lesió irreparable de Valls o la mort de Bachs a la Guerra Civil.

Al llarg dels anys ha donat llum a la història no publicada del Júpter, l'

ha fet accessible a tothom, i ha fet així una gran tasca envers el club i, en definitiva, el coneixement de la història de Poble Nou.

Ara que s'acosten dates commemoratives per al club de futbol, seria un bon moment per a tenir present la gent que ha fet el Júpter amb dedicació, altruisme i amor, i considerar la idea de publicar la seva història, partint del treball de Joaquim Culla. No són extraterrestres, han estat —són— veritables jupiteristes.

ANDREU MITJANS

Futbolistes nascuts al Poblenou i que varen jugar a la primera divisió de futbol

MIQUEL MOLINS
JESÚS DEL ALBA

Equip de la temporada 1936-37, ja iniciada la Guerra Civil.
D'esquerra a dreta: Salvà, Martínez, Solé, Quintín, Rosalench, Font, Gràcia, Sureda, Busquets, Simó i Llabrés

Fernando Diego Moliner
Júpiter i Barcelona (74)

Joaquim Rifé Climent
Júpiter i Barcelona (548)

Llorenç Rifé Climent
Júpiter i Barcelona (38)

Vicente Colino
Júpiter, Barcelona (52),
Espanyoli Sabadell

Francesc Simón (Simonet)
Júpiter, Corunya i Celta

Crisanto Bosch (Tin)
Jupiter, Terrassa i Espanyol

Rafael Granero¹
Júpiter i Espanyol

José Mariscal
Júpiter, Horta, Sant Andreu,
Espanyol, Madrid i Valladolid

Martí Picas Ramírez
Barcelona (12), Sabadell i Celta

Joan Picas Ramírez
Saragossa

Andreu Bosch
Barcelona (245), Betis i Elx

Antoni Gracia
Barcelona (120), Júpiter i Calella

Miquel Martínez²
Betis i Atlètic de Madrid

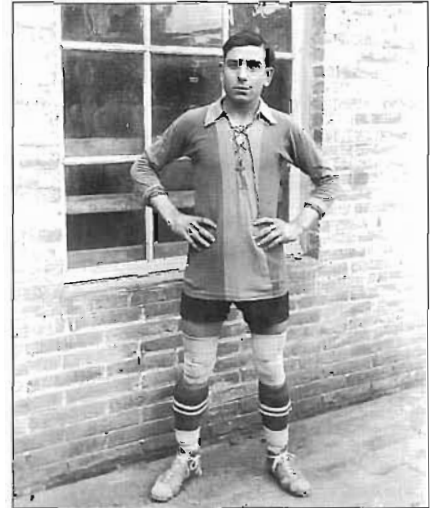
L'equip el 1957. D'esquerra a dreta: Jordi, Busquets, Pons, Arcas, Málaga, l'encarregat del material, Duran, Alex, Ruiz, García, Llorenç Rifé, Ferrer i el massatgista (foto donada per Miquel Lloret)

Miquel Martínez, que va arribar a l'Atlètic de Madrid. Estava a Montevideo de gira amb el seu equip quan l'11 de juliol de 1964 va patir un vessament del cervell, i durant vuit anys va estar en coma.

La temporada 1943-44 el Júpiter va quedar campió de la Primera Categoria Regional amb aquest equip: Soto, Castro, Solans, Diego, Fernández i González, al darrere. Asensi, París, Roura, Albareda i Campmany, al davant

Diego, un dels jugadors més famosos del club.

FOTO CEDIDA PER GLÒRIA BRAU

José Bayo

Barcelona (26), Júpiter i Sabadell

Juan Font³

Júpiter i Barcelona (104)

Miquel Casanoves

Poblenou, Barcelona (7)
Sans i Júpiter

Miquel Mir

Barcelona (30)

Carreño

Júpiter, Barcelona (64)
Burgos i Espanyol

Velasco

Júpiter i Barcelona

Josep Francàs

Júpiter, Barcelona, Sabadell i Girona

Durant els anys vint, el Júpiter tenia una defensa formada per dos jugadors, **Reyes i Garrobé**, que van jugar tots dos al València. Ignorem si eren nascuts al Poblenou.

Miquel Martínez entrenant

El massatgista Calvet atén el jugador Vives, un dia de la temporada 1959-60. Calvet esdevingué massatgista de la selecció juvenil espanyola

NOTES

Entre parèntesis, els partits jugats al FC Barcelona

1. Era nascut a Chella, província de València.
2. Va passar uns anys en estat de coma, de resultes d'una topada en un partit de futbol
3. Mort al front, durant la Guerra Civil espanyola.

El Júpiter ara

Noranta anys després el Júpiter segueix jugant. L'actual temporada ocupa els primers llocs de la classificació, alternant la lluita pel liderat amb el Sant Andreu.

Aspecte de les grades en el partit que obria temporada 1999-2000

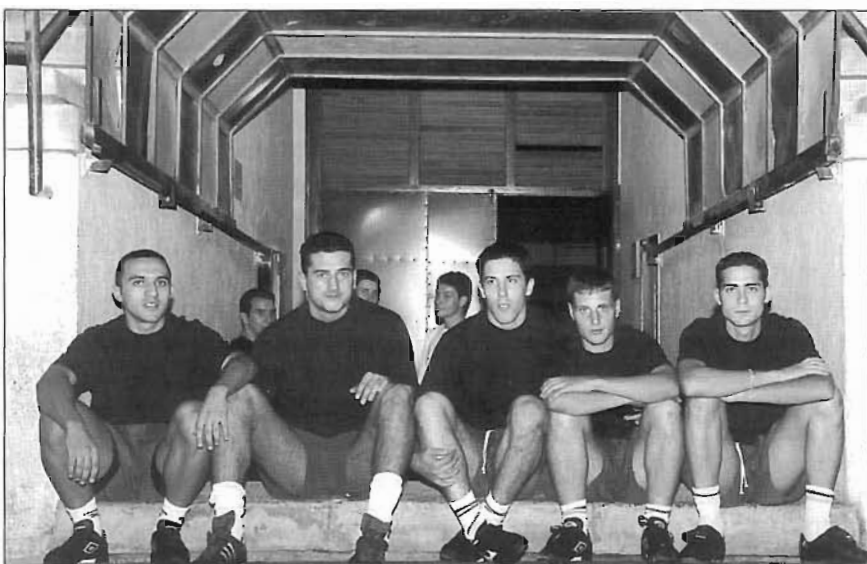
Al camp, tot esperant el començament del Júpiter-Valls

Font, un dels davaners del Júpiter actual

Josep Manuel Quilez, caigut a terra davant un jugador del Valls. Setembre de 1999

Cinc jugadors esperant a sortir al camp